

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Rothe, Tyge Jesper.; ved [T. Rothe].

Om Danmark, da Suhm havde siunget om
Norge

Kjøbenhavn : Gyldendal, 1776

19 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

ROTHE
ON
Danmark

Kongens Bibt.

54.-13

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 54 8°

1 1 54 0 8 00344 1

+Rex

1850

Sumner

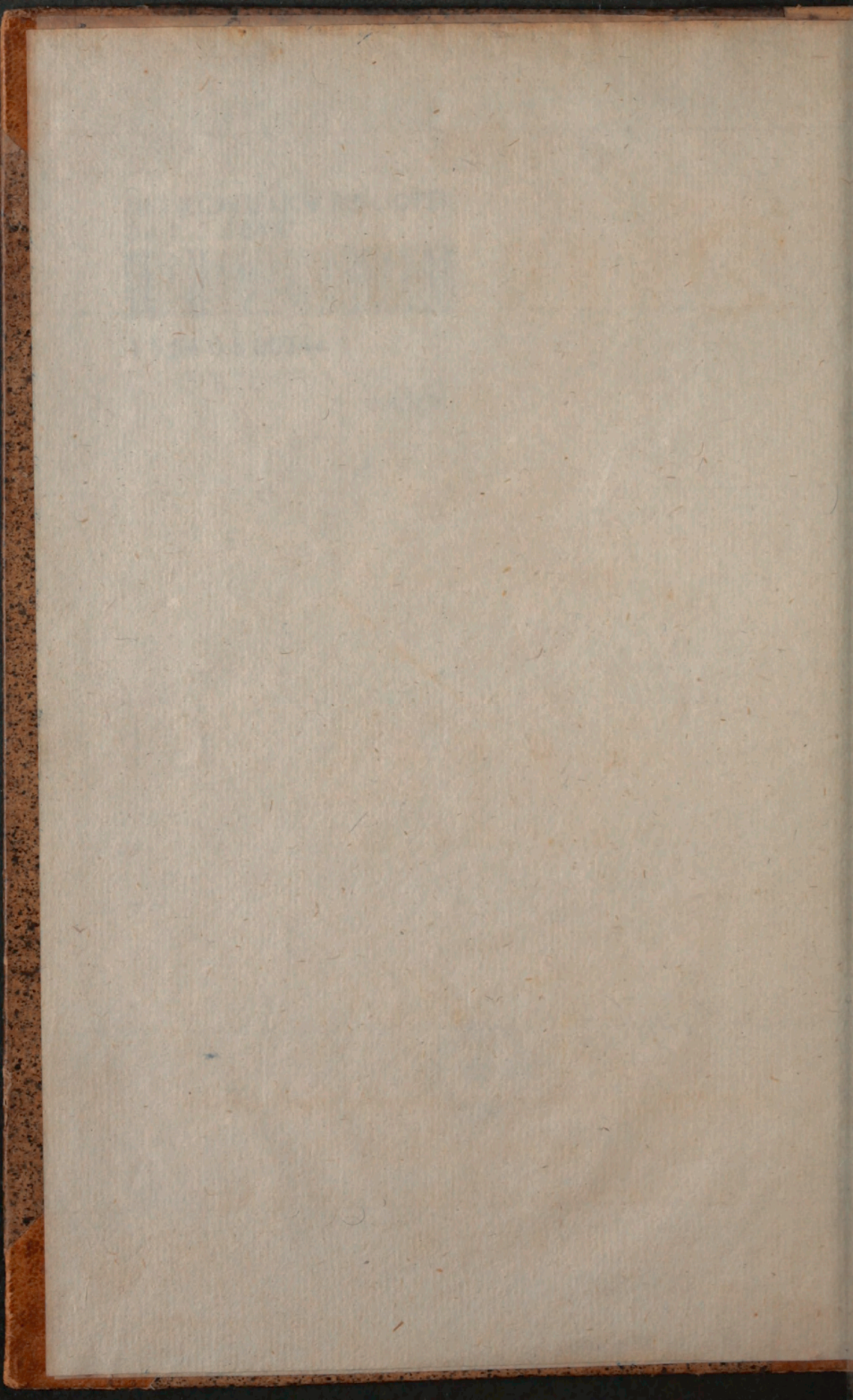
Sumner

Sumner

Sumner

Sumner

Sumner

Om

Dannemark,

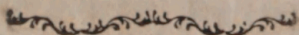
da

Suhn

havde sunget

om

Norge.

Med

C. Kolbe

Kjøbenhavn.

Trykt paa Boghandler Gyldenbals Forlag

1776,

Suhn

100

Thomson & Co

100

Edin

Edinburgh

100

Edinburgh

100

Edin

101

Edinburgh

Edinburgh

Edin

Hæld Dig! Du Nordens Mand! Du Subm! saa frydelig
Du sofer det, hvad Dyd, hvad Frihed er:
For os, for seene Slegt, meer skient Du adler Dig:
Meer fast, end det ved Bældes-Buddet skeer
Fra Frysterne.

De trone stolt: dog kan dem sleggen Konst bedrage,
Og stundom mandig Dyd besværede de Svage:
Da bliidt mod Hylkeren blev Sceptret vendt:
Stoer blev han; men og da blev Eren sfiendt.

Hæld Dig, Du Nordiske! Dig haver Du,
Som Mand det bør, ved Sielekraft:

Hæld Dig med Drift, af den Du før, Du nu
Sang Dydens Roes, sang Frihed's Kraft
Til Folkene mod Hæld at fere:

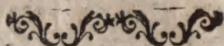
Til Ironers Grund saa fast at giøre,
Sont Dovre-Alpens dybt nedsenkte Goed,

Den vældigste Orkan urnstet lod:
Den, over hvilken tusindradet Aar

Sig velte hen og hen:
Eens fast, eens evig Dooeren, Ironen staaer,

Og tusindradet Aar sfoi bort, kom nye igien.

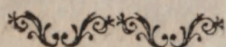

Det sangst Du: — sangst saa feirt om Brødres Land,
 Det Norge hist: — ja Hæld og Hæder være
 De Brødres Land! og Hæld enhver dets Mand!
 Og hvilken Lyst at skue Brødres Ære:

Borthengt min Harpe var — alt nu løb lange Tid,
 At ei som før i bliide Dage
 Jeg loe ad Sorgerne: — Nok da, naar Geist og Vid
 Kun Musen gav i hiine Dage.
 Saa var dit Hæld, Horats! hørt af Mecen,
 Af selv August, du sangst: og da hvor reen,
 Hvor sterk var Glæden dig i Siel! da Sang
 Af Harpen din saa frie, saa freidig Klang.
 Borthengt var min, ustemt: kom sielden mig i Hænde;
 Dog Muse! her med Gunst min Tak for Noe jeg ned,
 Hver Gang ved Hielp fra dig jeg Tankestormen brød!
 Skient tung i dumpe Lyd min Sang faldt dybt mod Ende.
 Nu, hvad føler jeg? — Kun til Fryd
 Er mig alt om Sielen stemt:
 Harpen skal og vorde stemt
 Kun til bliide Fryd:
 Lyd da hen min Sang!
 Lyd i heie Klang,
 Til Dyds, til Friheds Koes:
 Til Fædrelandets Koes.

Mig høre Nordens Folk! og J, dem Norge fødte!
 J, der ved Musens Gunst har Løn for Drift, der glødt

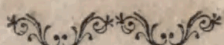

Eder adlende, høit i mandigt Bryst,
Naar I Nordens Noes sang med opleft Kæst!
Bed min frie Siel er jeg værd den Lyst:
Bed min Borger-Tid blev jeg værd den Ære,
At blandt Varderne,
At blandt Skialderne
Dg mig Sted kan være:

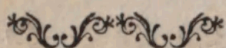
Vel mig, naar jeg der værdigen kan være!
Føer Bane du mig da didhen at yde,
Først Dyden, saa vort Fædreland,
Hvad Noes, hvad Dyrkelse, os kan
Wiis Patriote-Drift som Migt paabyde,
At yde det vort Fædreland.

Vort Fædreland — ja vort! thi paa tilfældig Skik:
Thi paa den Formelse, der periodisk gif
Nu seent, nu snart forbi, lad Syn ei eene hestes,
Dg da hvad Arten er, og hvad Natur forgiettes!
Belsignet Broderskab, at Dansk med Norsk er eet!
Thi hvad om hist om her ulige fordem skeet
Tilsælders Lob og rundet Veltning saaes?
Hvad at i Deel af Land Oldskik forvændtes,
Naar Lov og Sæder nye fra fiern tilsendtes?
Dg hvad, at hvirolet Gang her under Maanen gaaes?

Siig, øvet Grandskere! i Norske, Danske Sind,
Naar Du med Skarpen Sigt til Dybet traenger ind:
Siig os, om da ei Byrd, Hue, Kraft som een Du seer?
Jo Fædreland! jo Folk! du Nord, du Nordens er.
Seg fast kun paa Natur vil Syn, vil Tanke holde,
Dg seete Broderskab mig dobbelt Lyst skal volde.

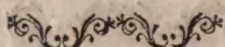

Tak skee Dig, Subm! Du harst mig Driften vaft,
 Saa jeg vort Danmark med Tanken overoier:
 Seer da, hvor vidt henud dets Roes har raft:
 Seer, hvor paa Fienders Hob det stoltelig sig hoier;
 Paa Fienders Hob, naar det om Striid for Friebed galdt;
 Den mangen Helt der da for Danffe Glavind faldt!
 Var mig kun noksom Kraft — da hvilke Scener
 At vise op! — jeg seer i fulde Glands
 Med Tanken, hvor sig hist Tropfeet hoier:
 Staae blank, Tropfee! — Staae fast og evig skands
 Om Staet og Folk! — Paa dine Bolde,
 Du Landets Stad! du Kiøbenhavn!
 Hvorfor ei Grækiff Fest at holde
 Til Nordens Roes, og Folkene til Gavn?
 Men Grækiff Fest — agtværdigt Folk! du velfer
 Best Digter-Geist, naar selv du Lønnen reffer,
 Den Hæders Krands din Digter hen,
 Og han i Dig faaer mægtig Ven.
 O da, hvor stolt i Flugt han med Olympen planer,
 Naar tung ved Skiendselen og Harmen Avind glaner,
 Forgieves hadende, fra Dyndet op!
 Frit, heit og kraftelig, ad Biergets Top
 Gaaer Digter ud, naar Folket veed at lenne:
 Veed ret paa Konst, paa Troefasthed at skionne;
 Saa vorde Grækiff Fest, du Stad, paa dine Bolde!
 Men foel dig! hædre dig! du Folk! du Krandsen holde
 Som Lønnen fremt! — O da skal stoltelig
 Tulliner med opstaae til Sang om dig.

Tæeg Harpen! stem den høit! du Ewald! lad den lyde
Om Danske Mænd: om Danskes Arm:
Om Drifterne, dem var i Barm,
De Fædre! — stung dem stolt! Du kanst det! lad den bryde
Med Bælde frem, Din Sang om Danske Mand;
Om det, hvor heltelig han striide kan:
Om det, hvor Manden faldt: han freidig faldt,
Naar det om Striid for Friehed galdt.
Dg da hvor Brødrene hist meer mod Norden
Skal heie Siel og Dre til!
Da han, der Einer sang saa boldt, han vil
Fra Stedet sit blandt Digters-Orden,
Det Hæders Stæde, det han fik med Skiel:
Han vil, han kan, opvakt i nordisk Siel,
Sterkt, høit, harmonisk med Din Harpes Klang
Til Roes for Dyd, for Moed istemme Sang.

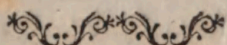
Mig Tanker drage nu mod anden Scene:
Hvor rædsomølges frem den Ocean!
Dg der, hvor blev den Hob af danske Mænd,
Bed Heltens Eviighed sig at fortiene,
Seet belget om blandt Farer og blandt Død.
Mod Helt til Søes staaer tvende Gange Død:
Staaer, truer ræddelig ved Fiendens Arm og Bærg:
Bed Oceanens og, nu Svelg, nu hvalte Bierge.
Til Rædselølges frem den Ocean:
Dg hvilken Hob, du Fædreland!

Har Du ei fundet Dig blandt Dine Sønnen,
 Der gif blandt Rødslerne til villig Død!
 Ja villig, naar for dig var Frygt, var Rød.
 D lad med Hæders Navn de Hælte lennes!

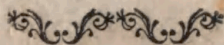
Striid mangen var, som den fra Drem hiin lange:
 Heit lyder Nordmænds Roes i Skialders Sange.
 Stolt med Buen lod sig Einer see:
 Stolt i Brynien lod vor Boe sig see:
 Saa bed Sparta Søn sig i Død at tee.
 Boe Digre, Kiemperen, foer ud fra danske Sletter;
 Og Kamp er ønsket som Leeg af ham, af flere,
 Der med fra jevne Land i Farten ere.
 Dog stands, min Sang! jeg ei for Voldsmand Støtten sætter:
 Saa falde Leppet ned for gamle Tid!
 Os Hæder vandtes ei ved Røver-Strid,
 Den Fædre stred, naar de med Branden kom,
 Med Sværdet kom — fremraste, styrtet om:
 Gif Land ved Sønens Brød, ved Lemsens Brød gjort øde;
 D der, hvor mangen Dansk, froe, kiempeligen døde!
 Dog Leppet falde ned for gamle Tid:
 For Volds, for Rødsels Tid!
 Os Hæder vandtes ei ved Røver-Strid.

Meer skiont staaer Marmoret opreist til Heltes Minde:
 I vore Templer reist: og hvilket Tal at finde
 Der er af Kriger-Mænd!
 Der er af danske Mænd!
 Dem Moed, som Ruiters, Tromps, Truins, saa stolt
 I Gang mod evigt Navn ved Heltetekraft har holdt.

Fred være om det Sted, og Urnen, den der giemmer,
Der har de Heltes Støv i stille Favn!
Og Priis og Hæder dem, saa de ved Varsel fremme,
Bed fædrelige Bud, endnu vort Gavn!
Saa tænker Dansk og Norsk, den Bredre-Hob:
Dem eens til bliide Lyst er Heltens Minde:
Eens har de bliide Lyst ved grundfæst Haab,
Sig stolten Orlogs Helt hver Stund at finde;
Ja skue kun om dig, Borgere!
Kiend Fædreland! da let at see,
Det dig saa grundfæst Haab kan give:
Dig kan til Freidighed belive.

Sterk, mandig, eens i Fryd, og eens, naar Færet
Omspende Staet, og sælt de Rædsels Bud
Bed Krigs-Vasun mod Folket tordnes ud:
Sterk, mandig, eens i Fryd, i heedest Færet:
Saa er den Geist, du veedst det, Danske Mand!
Hvor trygt din Røe derpaa du grunde kan:
Saa er den Geist, Søe-Krigeren beliver
Blandt os. — Du hvo det vil, Bedrøst du tænke dig,
Hvor nær ved død — Staet! skue! hvor Væren driver
Søe-Kriger frem mod Kamp, mod Død saa vældelig.
Bliv varig, ædle Geist, til Fædrelandets Ære!
Bliv evig ved! — Nu her i reene nordist Bryst
Opstaae mig Følelser: De Følelser mig være
Som Pant, jeg fik mig alt paa scene Dages Lyst!
Du Søen mig her i Tanken var!
Dig, den jeg sat paa Banen har,

Der, hvor med gladen Hob, du saarst at løbe
 Maaskee dit Løb blandt Skrek og Farer fort.
 Kom, savn mig Søn! — jeg troer, ei skal du røve
 Mig Hædren fra, naar graa jeg vorder giort,
 Og tung ved Alderen, kom savn mig Søn!
 Kom, giv mig Løftet dit, som Troeskabs Løn,
 At aldrig, aldrig saaer saa Livet værd
 Hos dig, at det blev meer end Veren værd.
 Løb freidig mod dit Maal! — faldst du, da greebst du Maalet.
 Faldst du som Nordisk Mand, da er min Siel husvalet.
 Ved Dansk Søekriger-Geist bliv rask i Kraft, i Moed!
 Nu savn mig! — hædre mig eengang ved Dyd, ved Moed!

Fra Musen kom mig her den Lyst: — hun saae min Iver,
 At den er reen for Brødres Vel:

For Brødres Hæder med: og nu beliver

Fortfrem mig Iveren i Siel:

Den skaffer blide Lyst. — Mig staaer for Diet
 Som malet hen, den Dag, da fordem Bogter-Chor,
 Dem Fierde Frederik, den Grandsker, sig betroer,
 Gaaer hen, nu Danske Hær fast har sig bøiet
 Mod Flugt i Skaanes Land.

De gaae derhen: skal Døden standse

I dens fulde ræddelige Fart:

De kom: de staae som Fjeldets Skandse:

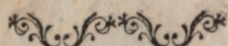
Staae, heededede ved Drift at klempe hart,

At frelse Brødrene; — nu trende Gange

De storme an mod Fiendens Hær:

Fik vundet Seier trende Gange;

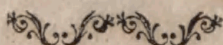
Thi Seier var at standse Hær,

Der alt Tropsheet sig havde reist:
Gik vældig frem med Kraft, med Geist,
Optændt ved gamle Fiendskabs Heede
Til kun at skaffe rædsomt øde.
Saa var det Bogter-Chor: saa dets Jdræt.
Hvor stærkt! hvor mandeligt! — Du har det seet,
Du hiint Aarhundreds Mand!
Siig os det da, hvor saa de kom tilbage!
Mael os, som Du det kan,
Hvor de kom stolt tilbage
Med Hæders Saar!
Og hvor bestenkt med Fienders Blod,
Med eget Blod!

Trygt værner danske Mand om Tronens Ære:
Ei tænkt, og mindre sagt om ham det være,
At han fornægtet har Oldsædres Moed;
Men skee det bør, det skeer, hvad Kongen bed.
Vil Han, og kalder Han, og Brøderne Han blander
Til Baretægt om sig:
Eens freydelig sig da hver Landets Søn opmander:
Staaer fast eens drabelig:
Staaer, knuses hart, om Tronen skulde falde,
Før han med Æres Tab sig frelse vil.
Ja frit om Land, o Konge! kanst Du kalde:
Kald Du dem saa, dem Du betroer Dig til,
Og idel Nordiske du finde vil.
Ha! stoed der Niding frem, og Spot og Løgn paahengte
Bort Dannemarks det trygge Folk.
Hvad da? Det skeede da, at Sandhed paa ham trængte:
En Lordens Søn blev Sandheds Tolk. Det

Det blevst Du og, Du Suhm! hæld Dig med Siele=Evnen!
 Hvor Nordisk harst Du taelt for Dyd, for Ret!
 Ja Moed der blev, blev Kraft, og Mand der blev til Hevnen,
 Om Sliendfel kastedes paa danske Et.

Opfordred est Du her, min elskte Suhm! Du træde
 Belyndet kanst ad Kongers Sael.

Gaf did! Skaf Folket Agt! Skaf Fridriks=Slegten Glæde!
 Vor Hue, vor Kraft, vor Troe Du mael!

Mael ham, den danske Mand, hvordan han søler, tænker,
 Maar frie han staaer, staaer cimbrisk frie:

Er i sin Arv: har stolt nedtraadt de skidne Lænker,
 Dem seene Tid han førte i.

Da sees, ja da først sees, hvad Dansken har om Hierte.
 Og hvilken Lyst at see, hvor han er Mand!

At see, hvor Nordisk han, som Hæld, som Roes begierte,
 Kun hvad der egner skient en Nordens Mand.

Det maele Du! og saae til Sandheds Gavn Dig Hældet,
 At være yndelig for Jordens Mægtige;

Men aldrig føel Du det, hvor Mand af Alvind skældet,
 Skient troefast, være kan til Riedhed dog at see!

Jeg gaaer ad Borger=Vei, min Sang for Folket lyde!

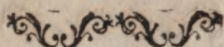
Maaskee for seene Tid og med:

Maaskee skal Sennesen ved feire Løn sig fryde,
 Den jeg mig saacr for Troefasthed.

Frit lyde da min Sang til Fædrelandets Ære!

Og her, Du Nordiske! Du Bull! her skalt Du være
 Mig Følgeren, paa Banen min:

Du sangst saa phoebisk, holdt og fiint

Til Folke-Friedes Vre.

O evigt, evigt lad det være,

Vor Gud! det Hæld for Norge hist!

Og altid vorde os den Lyft,

At see hos Slegterne, der Arvejorden dyrke,

Hvor de i Friedhed har det Væld af Fryd, af Styrke!

Kom! følg mig, Bull! til rette Danner-Land:

Til Egn, hvor Cimbrers Væ, hvor Jyden boer;

Til Egn, hvor Blanding ei Du finde skal, Du kan

Al Dansk med Vendisk Blod: med Slavisk Blod.

Hist er vort Folk, og der Du skal det kiende

Endnu ved sin den fordums Kraft;

Ja stolten Hæder har det havt:

Og hvor det har med Palmerne i Hænde

Bed Rhinens Bred, i Brabands Land,

Striidt, vundet Roes for Danner-Mand!

Der er vort Folk, de nærmest vore Brødre:

Skue dem i Sielene! dybt skue Du!

Du frie Mand! Din Dom skal Væten hædre,

Og hædre Væten Skik, og Kraft og Hue:

Kom saa, følg med til Stad, hvor Siel ei snevres, smittes

Bed Tanken, at for Guld, man end med Borger-Mavn

Som ud fra Borger-Hob, fra kronet Fader sættes

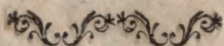
Bort hen: da brostelig troes Værn om Hæld og Gavn.

Er det og Tanker kun, og Drom, dog naar de haves:

O da hvor Sielkraft og Sielensynd hentabes!

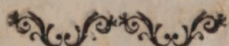
Ja! var ei Vengsilighed i Bonde-Siel,

Da saaes det seire Dvotog vel,

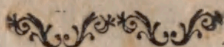
At de af eene stærke Slægt eens byggede sig Land:
 De Danske her: de Danske hist: de Jyders, Britters Mænd,
 Ei er det Digters Sag dets Muelighed at sunge:
 Du, der mig hade vil! Agt det! tøm midtske Tunge!
 Thi hvordan Signelsen kan ssee vort Fædreland,
 At det blev dyrket kun af frie og freidig Haand,
 Det veed jeg ei som Digtere;
 Og om sligt Hæld os ei kan ssee:
 Ved et Aarhundreds Flid ei ssee:
 Det vide de! det giennemgruble de!
 Der kaldet har, paa Folke=Larv at see,
 Jeg sjunger frielig kun til Fædrelandets Ære:
 Den skal til sidste Bluum mig Siele=Vestst være,
 Stolt er vor danske Æt, stolt i sit Moed, sin Kraft,
 Og stolt ved Hæderen, den har for Moedet haavt.
 Men og for Philosoph, og hvo der vil os ssee,
 Vil domme om vor Sieles Ælik:
 Frie skal den Danske staae, ei røed ved Trudsel grue,
 Naar frem i Manddoms Kraft han gif
 Mod Dyd og Hæder frem, ved Frihed styrket,
 Kun Lov og Konge som sin Herre dyrked'.
 Lydt hen jeg sjunger det til Fædrelandets Ære:
 Og Bluffel sfiule ham, der Fædrelandets Ære:
 Ei gier til sin!

Nu, hvis jeg heldelig det sang, hvad Hiertet sølte,
 (Thi vist! hvad sølet er, ei meerte jeg, ei delgte)
 O sang jeg det kun hældelig:
 Jeg veed det, Suhm! det lysted' Dig,

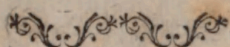
Dig med det Patriotens Hierte;
Men og for mig det Venne-Hierte:
Dg sang jeg smukt vort Folkets Roes:
Jeg veed det, Subm! det lysted Dig,
Det Hæld jeg fik, at Sielen troes
I mig at være, som den er,
Opfyldt med varmeste Begier,
At fremme Brødres Gavn og Ære;
Men Danst og Norst mig Brødre ere.
Bed Driften den jeg Musen vel behager:
Dg naar det skeer, da værd at Du den tager
Som Venskabs Dffer hen, min Sang den er.
Saa her jeg Nordist Dig Troefasthed svar:
Ei glat, ei sedelig:
Bort alt, hvad mandeligt
Ei er! Bort af min Sang,
Den jeg om Mænd, om Norden sang.
Saa nu til dig, du Hob af danske Brødre!
Hvo Geisten fik, og Kraft til skient at hædre
Sig selv: sin Tid: og Phoebus med:
Hæv du dig frit i Festlighed!
Det festligt er til Fædres Roes at siunge:
Her til, hvor feirt, harmonist feirt de klinge
De Toner hist fra Nord til Nordens Roes!
Op Danstke Mand med Geist! lad det ei troes,
At Fædre, Brødre-Folkets Ære
Du seler ei som egen Ære.
Endnu til Dig, Du stolte Sanger!
Stem, Ewald! Harpen Din, Du Balders Sanger:

Siung

Siung lydt! jeg taos Dig hører til:
 Siung Du dem Liv og Drift i Siel!
 Opmand Du dem til Digter-Styrke,
 Saa værdigen de Phoebus dyrke:
 Saa høit og stolt rundt om og om bliir Klang
 Af Grækenland end værdig Borger Sang.
 Høit sjunge de! og ind i Konger Saele
 Paa Borgen hist, hvor Tronen staaer,
 Fra den udgik nys hiin, den Faders Tale
 Til Dansk og Norsk, der eens, og eene Arven faaer,
 Og eens er Børn til eene Slægt,
 Der har fra Sceptret Baretøgt.
 Der ind til Konger Sael Fryds Sangen giennembrude!
 Og vist os Yndest skal fra heien Loft giensyde.
 Saa stemmer Harpen froe, I Danske Mænd!
 Høit, froe de stemme den, de Norges Mænd:
 Til Eenlyd lad den stemmes!
 Op! sjunger Fædrelandets Roes!
 Høit, freidigt, frit, saa skal det troes:
 Det kiendes af vor mandig Sang,
 At Dyd og Moed af Brystet klang.
 Da Nordens Ære fremmes,
 Da Skialders Ære fremmes.

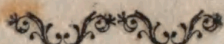
Velsigne Du os, Gud! og for Din Almagts Trone
 Vor broderlige Ven Dig til Behag den tone!
 I Favn og Favn for Dig, vor Gud!
 Vi knale her. — Velsign os Gud!

Vi begge Nigernes det eene Brodre = Folk.
Dort! hvo sig stille vil i Bonnen Folk fra Folk:
Han os ei Broder er:
Han os som Fienden er:
For Dig, vor Gud! i Favn og Favn
Vi beede kun om fælleds Gavn:
Vi priise Dig for fælleds Gave,
Den af Din Skabers Haand vi have!
Tak Dig vor alles Gud! for jevne, sterke Sind,
Hvorved saa mandelig paa Dyd kan legges Bind:
Hvorved saa kraftelig til Bidskab trenges ind:
Til Bidskab mangen een suldt kostelig at eie,
Men og fra dybest Grund, der som med Kiempe-Meie
Maae hentes op.

Tak ssee Dig, Gud! for hver en Aldels Gave!
Hidtil var Kraft: fortfrem skal Norden have
Sig Kraft, sig Moed, sig frie Mænd:
Forvendtes end Natur til kielen Odselhed:
Til fremmed Skik, at Siel til Feihed giortes blod:
Fra Nord os kom vel Kraft igien,
Dg fremmed Gifts Bortveirelse,
Dg Siels og Sæders Renselse,
Da naar vi til Natur igien
Kom heldig hen.

Saa Norge, een du dig med os! lad kiolne Sæder,
Falsk Bid, det Gogle Blink, og feie Krymplings Glæder,

O lad du dem ei nyde Værd hos dig!
 Men mandelig
 Enhver af os han fele, hævde sig!
 Han styre sig!
 Da med Naturen først harmonist handle vi:
 Og det at nyde Hæld: og det at være frie:
 Og det at yndes af vor Gud:
 Og det at adles ved vor Dyd:
 Det alt, ja dette alt, det skal os Lønnen være,
 Naar som Natur det bed, vi gaae mod Hæld, mod Ære.

Keen, mandig være skal enhver vor Tid!
 Saa være Leeg og Lyst, hvor feir, hvor bliid!
 Saa være Borgerfærd i Striid!
 Saa være Lærds og Kunstners Gliid!
 Vort med de kielne Glæder!
 Vort med de Knyplings Sæder!
 Men længst borthen med det, at kun for Noe at nyde,
 Naar heed i Bellyst han, den Sybarit, sank hen,
 Og for Samvittigheds, hoi Varsels Magt at bryde,
 Han blev med heeden Drift hver Herostrates Ven:
 Gil gierne med, naar kun var Haab at styre
 De Templer, Lærer ou,
 Hvorfra som tordnet ud mod sig han horte
 Ballantist Rasens Dom.

Keen, mandig være af vor Tid!
 Saa Borgers, Lærdes, Kunstners Gliid!
 Saa Fyrstes, Væles Brug af Tiid!

D sikkert da vi gaae mod Hæld
 Og sikkert fremmes Folke-Bel.
 Kom Norge, een du dig med os! lad eet kun være
 Vort begges Bel, vor begges Ære!

Hæld dig med Evnerne, dem dine Sønner har!
 Hæld dig! og Ære dig! for Brødre de os var!
 O Broderskab, hvor troe, hvor huldt!
 Flye Danske! skiul Dig selv! om ei af Benskabs Drifter
 Dit Brost er giennemtrængt, er fuldt.
 Flye da Vanartning bort med Fryds Fordero du stifter!
 Ja! det jeg følt, jeg sunget har,
 Hver troefast Danfkes Sagn det var:
 Saa savner os I Brødre
 Fra Norge hist!
 Saa kiender os I Brødre
 Fra Norge hist!

Nu evig, evig være det vort Brødre Huldskabs Baand!
 Og evig være vi som eet, vi Folk i Herrens Haand!
 Ald-Bældens Haand den eene os!
 Aldgodhed! Du velsigne os!
 Saa Gud det gier.
 Ham Priisen ber.

